

Prædiken til 7. søndag efter trinitatis

Matt. 10, 24-31

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »En discipel står ikke over sin mester, og en tjener ikke over sin herre. Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester, og for en tjener, når det går ham som hans herre. Har de kaldt husbonden Beelzebul, hvor meget snarere da ikke hans husfolk! Frygt derfor ikke for dem. For der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene. Frygt ikke dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel, men frygt derimod ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt i Helvede. Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den. Men på jer er selv alle hovedhår talt. Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.« Matthæusevangeliet 10,24-31

Hvor trygt, hvor godt at vide, at Hjertets Kar en dag skal standse for at høre et større Hjertes Slag.

Teksten til i dag er fra en tale, Jesus holder for sine disciple. Man kalder den "udsendelsestalen". Han forbereder disciplene på det liv, der venter dem, når det bliver dem, der skal træde i Jesu fodspor og gå med evangeliet ud i alverden. Det bliver ikke let. De vil møde modstand, hån, forfølgelse, vold og død. For sådan er livet i verden. Desto større grund er der til at gå med kærlighedens bud. Jesus forbereder dem på, at det koster noget at ville noget, fordi verden er en spruttende kedel af både godt og ondt. Der er uendelig skønhed og afgrundsdyb gru. Der er kærlighed og had. Der er krig og fred. Og der er en tid til alt, sådan som det står så poetisk i Prædikerens bog: "Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt. En tid til at fødes, en tid til at dø. En tid til at plante, en tid til at rydde. En tid til at slå ihjel, en tid til at helbrede. En tid til at rive ned, en tid til at bygge op. En tid til at græde, en tid til

at le”. Livshjulet drejer, og vi drejer med. Vi er nede, og vi er oppe. Sorrig og glæde følges ad, lykke og ulykke, medgang og modgang, solskin og skyer.

I et af Karens Blixens essays fortæller hun en historie om en gammel kinesisk mandarin, der under den unge kejsers år som mindreårig styrede riget for ham. Da kejseren blev voksen og myndig, gav den gamle mandarin ham den ring tilbage, der havde tjent som emblem for hans statsholderskab. Og så sagde han til den unge hersker: ”I denne ring har jeg ladet sætte en inskription, som Deres kære Majestæt måske vil finde nyttig at læse i farens, tvivlens og nederlagets stund, men også i sejrens, triumfens og ærens stund”. Inskriptionen i ringen lød således: ”Også dette får en ende”.

Det er nyttigt at høre – også når vi pludselig befinder os i en pandemi, og verden lukker ned og vi bliver fuldstændig taget på sengen – bange og overraskede over, at der faktisk er noget, vi ikke har kontrol over. Også dette får en ende. Bare nogen også husker at sige det overalt, hvor mennesker rammes af nød og fortvivelse. Overalt hvor tilværelsen er utålelig og fyldt med lidelse. Eller hvor frygtelige mennesker får magten, og hvor almindelig medmenneskelighed har kummerlige kår. Også dette får en ende – for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt. Intet varer ved. Heller ikke sorgen og modgangen. Hjulet drejer videre. Og vi drejer med. Og så skal vi også høre de trøstende ord fra Jesus i dagens tekst – at vi ikke skal

frygte dem, der kun kan slå legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel. Selv i den dybest afmagt og ondskab er der grænser for, hvor dybt man kan ramme et andet menneske. Det handler om at huske, at man har en sjæl.

Da Jesus hang på korset, som offer for menneskelig grusomhed, bad han for sine bødler med ordene: ”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør”. De kunne slå hans legeme ihjel, men ikke hans sjæl. Deri ligger det menneskelige håb – det håb, der må skinne gennem alt det kummerlige, meningsløse, der sker på denne jord, og som kan tage modet fra enhver – hvis vi ikke bærer håbet med os og husker, at vi har en sjæl. Om man befandt sig under oldtidens kristenforfølgelser eller i en koncentrationslejr under 2. verdenskrig eller sidder rystende i et hjørne i et sønderbombet hus eller er cancerpatient i terminalstadiet eller får et knæ på struben af en brutal politibetjent, så man ikke kan trække vejret – det er så meningsløst, og man kan føle sig så afmægtig. Og det kan lyde så småt og utilstrækkeligt med Jesus (med de to små ord): frygt ikke! Men alligevel er der en kraft i den trøst, der siger, at alt det her – det er ikke sandheden. Det er ikke sandheden. Og livet er ikke meningsløst – meningen findes og skal blive tydelig med tiden. ”Der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult som ikke skal blive kendt”, siger Jesus. Eller med apostlen Paulus’ ord i første Korintherbrev: ”endnu ser vi i et spejl i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Endnu erkender vi kun stykkevis og delt, men da – engang –

skal vi kende fuldt ud, ligesom vi selv er kendt fuldt ud”.

Sandheden har vi kun i brudstykker. Sandheden ser vi i glimt, som i et spejl i en gåde – men sandheden findes, og den vil komme frem. Sandheden er ikke alt det grusomme og ulykkelige i verden. Sandheden er at elske et andet menneske, føde børn, lukke sin hånd om en fløjlsblød fersken, sidde og spise is ved en strandkant. Sandheden er skønheden i en høstmoden kornmark og varmen i gode venners lag. Sandheden er at stå op hver morgen og gøre, hvad man skal og kan og finder mening i. Sandheden er, at vi er her, og lever og elsker og kæmper og tror på livet og kærligheden af hele vores hjerte, sjæl og sind.

Det skal råbes fra tagene: at livet altid er livet værd! Og er det ikke forunderligt, at der overhovedet findes en verden, og mennesker og dyr og planter, den høje himmel og det glimtende hav, stjerner, der lyser på nattehimlen og solen, der skinner om dagen. Er det ikke forunderligt, at al denne skønhed findes? At der er noget og ikke bare ingenting? At verden fik farver og ikke blev sort-hvid? Er det ikke en anfægtelse, der kan true overbevisningen om, at der ikke er nogen Gud? Og er det ikke forunderligt, at der er så meget, der giver mening? At der er så meget smukt og skønt? Det kunne ligeså godt være meningsløst og grimt *det hele*?

”Frygt ikke for dem, der kun kan slå dit legeme ihjel, men ikke din sjæl”. Det siger

Jesus til disciplene – de skal ikke frygte dem, der faktisk ikke kan andet end at skade dig på dit legeme. Men din sjæl er din egen – dit livsmod, dine drømme, dit håb og din tro. Der findes så mange fantastiske historier om mennesker, der i krigens rædsel bevarede deres tro på det gode og troen på Gud. Det er beretninger om fanger i koncentrationslejrene, der har siddet og reciteret skabelsessalmer, og som har magtet at tale trøst og mod ind i andres hjerter. Det er historier om mennesker, der har nægtet at lade deres sjæl slå ihjel, og som har fundet styrke i at sætte det onde i det rette perspektiv og kunne sige: *alting har sin tid*.

Også det onde får en ende. Og frygt ikke for dem, der kun kan slå legemet ihjel men ikke din sjæl – nej, frygt derimod ham, som kan lade både sjæl og legeme gå fortabt! Frygt Gud, som er over, under og i alt. Der er noget, der er større end dig, større end det onde, større end din afmagt og frygt. Og først i tilliden til dette større er der fred og frihed. Gudstro er fred og frihed. Fred og frihed til at kæmpe, men også til at vi på et tidspunkt, når vi er trætte af at kæmpe, eller ved, at kampen er tabt, kan lade hænderne synke og sige: Gud i vold.

Ikke en spurv falder til jorden, uden at Gud er med. Med Guds rige er det altså som med spurven. Den lille snespurv, som overvintrer her, men når det bliver varmere i vejret, flyver den mod nord. Den flyver over Skagerrak, det kan den godt klare. Højt flyver den, over vandet, over Norge, i glidende

flugt når den Trondhjem. Og der sætter den sig og venter på klipperne ved kysten. Den yngler på Grønland. Derfor skal den flyve til Grønland. Men det kan den ikke ved egne kræfter. Der er for langt, og den er for lille. Derfor må den vente. Vente på, at der kommer en østenstorm. Og når stormen kommer, så kaster spurven sig frem. Og fordi stormen er så stærk, kommer den frem til Grønlands kyst. Her bygger den rede og får unger, og når den så skal tilbage, må den igen vente på stormen til at bære den/sig over havet. Af sig selv magter den det ikke. Den må vente på hjælp. Og sommetider på vej over havet går det galt. Stormen kan lægge sig over det åbne hav, eller vinde kan vende, og spurven dør. Men de, der overlever, gør det samme – år efter år.

Spurvens historie er et billede på tillid. Vi magter ikke alting selv. Vi kan ikke bære os selv i alt. Vi må lade os bære og løfte i tillid til, at ikke en spurv falder til jorden, uden at Gud er med den. Vi må gøre alt, hvad vi kan for at skabe en tryk verden, arbejde for fred og glæde, passe på os selv og hinanden alt det, vi kan – men altid vil vores tryghed være et tyndt lag fernis oven på en tilværelse, vi dybest set ikke kan kontrollere og ikke har magt over. Og jo mere vi bilder os ind, at vi har styr på det, jo mere frygtsomt lever vi. Jo farligere bliver alt det, der kan true os.

Historien om den lille spurv fortæller os, at vi skal begynde i tillid til Gud, og at Gud vil os det godt. Men at Gud vil os det godt, er ikke det samme som, at vi er sikret frem-

gang og lykke. Gud er ikke ét med alle vores ønsker. Gud er ikke en sød bedstemor, der vimser rundt og prøver at opfylde alle vores ønsker og behov. Gud er Gud – den magt der er over, under og i alt. Det er ham, vi kan klage vores nød til, det er ham, vi kan stille til ansvar, det er ham, vi kan rase imod. Hvis Gud var den søde bedstemor, som bare vimser rundt og nikker sørgmodigt med hovedet, når livet går os imod – hvem skal vi så henvende os til i vores vrede og afmagt?

Gud er magten, større end alt andet. Det betyder ikke, at Gud vil vores ulykke, men at der er noget, der er større end vores ulykke, og som holder os fast og griber os, når vi falder. Så lad os vove at leve, kaste os ud fra klippen, når stormen løfter os og stole på, at når vi falder, lander vi blidt i Guds hånd Amen

Eva Holmegaard Larsen
Nødebo-Gadevang

Salmer:

10, 46, 371, 849, 806

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk